

Nagy Gáspár

Amikor a gall kakas négyszer kukorékolta el magát

(Volt egyszer egy foci VB, anno 1998)

Lejegyeztem az unokámnak, aki talán megéri a következő teljes napfogyatkozást, és azt is, hogy a magyarok addig világbajnokságot nyernek.

1. Labdarózsák (mondja áhitattal a feleségem)

Kicsit hervadtak már/még, mint a fociőrültek az első hét meglehetősen hullámzó színvonalú 20 meccse után. Bizony, barátaim, ha közlőrl és sokat nézem a tévét, akkor már most józznak a szemeim, nem beszélve arról, hogy közben mást is kellett nézmem. Például azt hittem, hogy ez a volt fradista? Holló gyerek vagy a Balla Misi egy-két Ronaldóra emlékeztető lökettel bent tartja a Tizakécskét a honi profi!!! ligában. Hát nem! Kiosztályozta őket onnan a garantáltan ezer alatti nézővel rendelkező III. kerület! Így aztán a szomorú sorsú Stadler után Bács-Kiskunt letörölték a magyar foci-palettáról.

Bezzeg a Vidi megmenekült!* (Ismerek a családomban egy fiatalembert, aki öt éves korától elszánt Videoton-drukker, már éppen átpártolóban a Gázszerhez, de az elmúlt héten minden idejét és figyelmét a foci vébé, az itthoni osztályozók, no meg az ókor-szigorlata kötötte le!) Fejér megye most három csapattal is feszíthet a ligában. Meg azt is látni kellett, hogy ismét egyetlen ponttal nyer a Chicago Bulls, s persze a csimpánz kezű Jordan szór vagy 45-öt. *Ez se smafu! De a Kafú sem*, mondja egy hozzánk áttiltott (szigorúan és feleség által) távoli sporttárs szomszéd, aki történetesen lehetnek enmagam is! Ahogy a hosszú lábú brazil jobbhátvéd balettozik, felfut és helyzetbe kerül, s kapja a labdát a kapufatördelő balhátvédtől, a kis kopasz Roberto Carlóstól...

Bánták is szegény skótok, egy nyomorult „vállról indított” öngóllal debütáltak a csodálatos Stade de France-ban St. Denis kies, ligetes vidékin! Aztán a második meccsen majdnem elkapták a fjordok vitézeit, akik minket még a selejtezőkön letaglózta. Természetesen a csupaszív skótoknak drukkolok, mert egyáltalán nem fukarkodnak az akarással. Titokban még a marokkói Hadjiban reménykedtem, hátha... bevarr egyet a braziloknak is! A norvégok ellen egy féldőn át megállíthatatlan volt, amíg tartott a bokájában az injekció hatása, lőtt egy ravasz gólt, de erőből a *bal hosszúba*.

A *bal hosszú* amúgy kitüntetett hely. Oda ívelt a ballal a veterán horvát Proszinecski is a nagyon ügyes jamaicai trombitásoknak. Még jó hogy a kameramann pont akkor nem a felátó szambázó bombázókat pástázta, pedig a mi ékes szavú Jenőnk is erősen biztatta... keresvén a csokiszín árnyalatait.

Összejön minden. Hol a foci, hol a lányok! Szép zavar és időhiány. Meg itt a nyakunkon a kormányalakítás is. Ha nem úgy sikerül, én például a foci vébé helytelenül megválasztott idejére fogom a malórt. Mert nem lehet feszes zakóban (ráadásul van még egy derék Zakó vezetéknévű szociverő kanizsai kiscgazda képviselő is!) nyakkendőben tárgyalgatni délutáni, estvéli órákban fideszes centereknek és pengés középpályásoknak, hogy közben lankad a figyelem, illetve folyton arra is gondolni: szép-szép volt az a Ronaldo-bomba oda jobb alsóba, de még szebb volt ahogy a második felvonásban megvillant és jobb külsővel odaterelte a lasztit Beбето csukájához, emígyen szólván ékes portugálul: „ha már itt vagy öreg, rúgd te a harmadikat!” Szegény marokkói királyság!

De mondom, ebből csak gond lesz, mert közben becsúszik négy kiscgazda mez a palotába, onnan a fakóból. Aztán már kiabálhatunk a felátóról... ahogy a B-közép szokta volt: „ezeket kilóra megvették még NB/III-as korukban!”

Én igazából olyan ideális focistákat keresek, lehetőleg egy csatársorra valót, főleg, hogy már két föllépésüket is láttam, szóval a jobb lábuk, mint a Ronaldoé, a bal meg a Rivaldoé, vagy az előbb már fennen dicsért Roberto Carlosé. Ez így akkor tökéletes lenne. Ötvözni egy emberben mindent: fejben és lábban a legjobbak érényeit, akkor nem lehet baj. Ilyen politikusok kerestetnek! Szolgáló minisztereknek. Csodacsatároknak. Izgatottan lesem a tévét, hátha!

Csakhogy ez ritkán jön össze. Most még csak villanások, szép gólok, csúnya gólok. Meg csúnya váll-könyök ütközetek, alattomos mez- és gatyaráncigálások: az erőfoci modern gladiátorainak kiméletlen párharcai mutatkoznak a képen. A szép gólok szerzői közül ki ne hagyjam a csapatként sem akármilyen babérokra törő (feltéve, ha lesz kitartásuk) nigériaiak egyikét, Oliseh-t, az Ajax középpályását, aki szegény, öreg (38 éves) Zubizarretának adta meg a kegyelemdöfést egy jó harmincáról küldött igen hangsúlyos istenhozáddal. (Szegény Zu-bizar... öngóllját még sokáig emlegetni fogják a spanyolok!) Említsük még a Hagi-utódnak mondott fiatal román lile, aztán az ereje teljében levő Batistuta és az öreg Klinsmann mesterien helyezett nyeseit.

A nagy darálásban ezek az ünnepi pillanatok, amikor az ember hátradől, csettint, és habozás nélkül sört haboztat az éppen betévedt vendégnek, és sóhajtozva a mi valahai aranylábú fiainkat emlegeti, hogy így az Öcsi bal lába, meg úgy a Nándi hátrahúzó csele, amit még Hrabal úr is *megénekel*, Isten nyugosztalja szegényt!

Bámulum a sógorokat. Eddig alig mutattak focira emlékeztetőt, s két döntetlent — egy-egy gólt, Polster és Vastic remek lövéseivel — mégis összehoztak, s mindig akkor, amikor a bíró már szájába vette a sipot, jóval túl a 90. percen. Ilyen szerencsével még akár följobb is léphetnek...

Az viszont kiderült, hogy az olaszok mindenképp el akarják kerülni a brazilokat, ezért aztán erős döcögések után Vieri ügyes góljaival elporolták Milla utódait. De a kameruni oroszlanok most a chileiek ellen akarnak bizonyítani, akik két, tulajdonképpen már szinte megnyert meccset engedtek ki (balszerencsésen, és erős bírói közreműködéssel) a kezükből. Naná, hogy Zamorano és Salas is fogadkozik! És én is: vakulásig ott ülök majd a tévé előtt. Jönnek a még nagyobb izgalmak... Fájdalmas elköszönések. Ravasz taktikázások a továbbmenetel dolgában. Bizony, egy hét múlva tömörödni fognak a labdarózsák.

2. Könyöklő (mondja álmosan a lányom)

Álmomban mintha a régi Szepesi recsegne, szirénázna: *Könyök lő! Könyök lő!*... Igen, ez az. Itt már *könyökkel is lőnek*. Például egyik levegőbéli csúcstalálkozón az osztrák Polster belevág a Maldini gyerek szép arcába, bele a járomcsontba. Mintha szándékkal csúfítani akarná a nő bálványát, a dögös digót, kommentálja családom legkisebb, focira szoktatott hölgytagja. Csoda, hogy játszani tud tovább! Az olaszok talán ezért is elbúcsúztatják a telekszomszédokat.

Valahogy a tisztátalan, hadonászó, tépdeső, ütő kezeket ki kéne iktatni a football nevű játékból, belenyírni a zöld fűbe: itt kérem

mindent csak lábbal és fejfel lehet...! Csak a kapus mancsaira van szükség. Ezt tessék törvénybe foglalni. Amúgy nagyon helyesen a könyöklő gladiátorok egyikét éppen a magyar sármester küldte zuhanyozni. Csapja a könyökét a csempe pofájába... Csempe-Pempe... Rezonál egy a focit nagyon kedvelő égi trió: Mándy, Zelk, Kormos... kezdem mondani a csatársort... Bizony, ők is nézik, s nem tudom, mit szólnak hozzá.

A nagyok verik a kicsiket. Mint a grundon. Nem szép dolog. De a gólok szebbnél szebbek. A hollandok és az argentinok egyaránt 5 gólt hintettek. A hollandusok demokratikusan öten osztottak a gólokra, míg az argentinok csak a kis Ortegát és Batistutát küldték előre köszönő embernek. Ortega karcsúbb kiadásban már-már Maradonát idézi, de ez a jóslat még igazolásra vár... Batistuta ugyan kicsit lazább, de azért kétszer villant a jobb lába, és harmadszor a 11-esnél is. Mindig a jobb alsóba célzott halálpontosan s micsoda erővel! Az argentinok a zsonglőr brazilokat kopírozzák, s ha kell a legagresszívabb, célra törő európaiakat. Erő, technika s még ráadásként ott van Batistuta meg Ortega. Nem lepődnek meg, ha legvégső csatákban is ott lennének. (Ha mégsem, akkor a hiányzó Redondóra fogjuk!) 1978-ban haj, haj mi indítottuk el őket, pedig az első, botrányosan durva meccsen vezettünk ellenük, aztán Nyilasi és Törő már nem bírta a faragást, visszapiszkáltak Passarelláknak (akkor Menotti úr ült a kispadon, most a betonhátvéd), kiállították őket, kikaptunk a későbbi — a hazai pálya minden előnyét élvező — világbajnoktól... pedig akkor csak a pehelysúlyú Ardiles és Mario Kempes villogott. Aztán a nyolcvanas években jön az isteni Diego, hogy Mexikóban újra világbajnokok legyenek, s 90-ben is döntősök Rómában Maradona vezérletével. S ha nincs az a Brehme 11-es! Most megint sokra hivatottak. Vagy csak én látom így őket?

A két „politikai” meccs a football más-más emeletén játszódott. A jugók nagyszerűen szertelenek, művészek, még ha most két egyértelműen nagy kapushibából is tettek szert a vezetésre. Aztán biztosnak látszó győzelmet engedtek ki a kezükből, mert a németek most is németek voltak. A lehetetlenből is föltápaszkodtak, s a végén már szinte egykapuztak, állandósult a Klinsmann-Bierhoff-féle „légvészély”. Az ügyeletes gólvágó, az ex udinei király előbb még a kapufára fejt, de lehetett látni, hogy jönni fog még, s ha kell, testével is bepréseli a vonal mögé a lasztit... És jött is újból egy nagyszerű fejessel. Mintha csak a mi Kocsis Sanyink, akiről biztosan tudni lehetett, ha fölmeleg a Kocka, akkor élből találkozni fog a gömbölyű bőrrel, s aztán már csak a hálóból kellett előkeresni a fejfel „meglőtt” labdát.

USA-Irán. Joggal hihettük: itt vallásháború lesz. Szerencsére nem lett, sőt feltűnően sportszerű meccs volt. Csak a mérkőzés után keverték habosra az otthoni irániak Amerika-ellenszenvüket, mondván: az ellenség a pályán is kapitulált. Legalább ott, mert Allah igazságos! Két elszántan küzdő csapat. Az irániak talán valamivel technikásabbak, ez a két góljukban is megmutatkozott. De az amik a második féldőt példásan végig gürítették, háromszor eltrafálták a kapufát, míg végre egy szerencsés fejes góllal szépítettek. A levegőben lógott már az egyenlítés, de Allah igazságot szolgáltatott: nem engedte a gyalázatot. Az irániak az égre emelték tekintetüket és kezüket, úgy adtak hálát... Néha ilyen is kell látnunk! Színvonalában ugyan nem volt jó meccs, kajánul emlegettük, hogy ebből a csoportból tán még mi is tovább mentünk volna, mert többet tudunk a fociról... De ilyen szimplán ezt kockázatos kijelenteni. Igaz, ha megverjük a selejtezőben a jugókat, és nem kapunk tőlük egy tucát, *hadüzenettel felérő!*, nyalogatni való gombócot, akkor mi lehetnénk most itt..., s akkor megállna ez az eszme-futtatás. Bár azt nem tudom, hogy a derék jenkik második félideji nyomását bírtuk volna-e? Azt meg nem is merem megkérdeni, hogy a németekét hogyan és meddig, amikor ez a (politikától is fűtött) szerbeknek sem sikerült.

Szóval azért látszik valami el nem hanyagolható: a focit ma már, fájdalom, inkább erőből játsszák. És könyökkel leginkább! Alattomosan, kíméletlenül, durván. Meg fölöttébb vitatható 11-esekkel, és hatalmas portárs-betlizésekkel, igazi drámákkal.

A német Köpkét még korrigálták a vereséget nem ismerő társai. De ha a búcsúzó skótok veterán kapusára, Leightonra gondolok, meg szegény Zubizarretára, aki hiába védett már később kitűnően, azon rágódhat, töprenghet (sok más mellett), ha az első meccsen nem kapja azt a szálnalmas gólt a nigériaiaktól..., akik persze voltak szívesek az utolsó sportmérkőzésen kikapni Paraguaytól. Ahol valóban a világ talán legjobb, vagy annak mondott kapusa, Chilavert röpköd. Így aztán a harmadik meccsre föltámadó és fél tucát gólt hiába rugdosó spanyolok (az összecsukszott bolgárokkal együtt) csomagolhatnak. Meg a született labdazsonglőröket (Hadji, Hadda és Bászir, de elkelnének a magyar profiljában!) fölvonultató 4 pontos marokkóiak is.

Hevesen szurkoló lányom a spanyolok balszerencsésén hüppög. Én meg korholom, de inkább szídom a brazil és a nigériai virtuózokat. Lehet, hogy most csellózták el a vébé legszebb érmeit?

3. Nyolcszög (mondja izgatottan a másik lányom)

Mondhatni szerencsésen (infarktus, megvakulás, válás és egyéb finom csapások nélkül) túl vagyunk már 56 vébé meccsen! De még 8 hátra van, pontosabban előttünk. Ha addig még bírja a tévénk! (Amúgy a meccsek izgalmát fokozandó: az előreklámban Knézy Jenőt a nagyon bájos Kiss Kingára cserélték, s ez jó jel, mert talán négy év múlva már hölgyek is közvetítenek.)

A talpon maradt derék 8-ak játékosai most két napot pihennek, közben edzői ráolvasást (vagy prémiumlatolgatást hallgatnak), s nem mondhatják közönyösen, hogy *nekik aztán nyolc!*

A nagy dráma, a spanyol armada után, elérte az egyre jobban belelendülő angolokat is. Hiába a megtalált zseniális kis Nelson admirális, a kölyök Owen (csak decemberben lesz 19 éves!) pazar góljai, hiába a hősi védekezés, a falklandi vesztesek megint odavágtak. Igaz, csak 11-es párharcban kényszerítették térdre a játék nagyobb idejében tíz emberrel küzdő briteket. Mert a deli Beckham kormányos tán meg akarta mutatni a vörösbarba Victóriának a Spice Girls-ből (egy, az angolokkal nagyon szimpatizáló hölgy, szurkolótárs szívése), milyen szépen tud zuhanyozás előtt is mosolyogni.

Visszont a most csak 11-est értékesítő Batistuta lehozása (pihentetése) majdnem végzetes lett. Biztos vagyok abban, hogy a legjobb cselezőgép, a pehelysúlyú Ortega adott volna neki egy-két kihagyhatatlan passzt. Valahogy úgy, ahogy a robotember Veron gurított Zanetti elé, és csak löni kellett a „lővő tett angol sorfal” mögöl a tehetetlen Seamannak. (Emlékezzünk a kissé pufók svédre, Brolinra, aki négy éve? ugyanezzel a fondorlattal őrijtette meg a román védőket!)

Bizony a románok... Festett szókeségük infantilizmusa, úgy látszik a selejtezőbéli utolsó, szintén gyatra meccs után teljesen fölszívódott... és enyhe napszúrásra utaló kóválygást adtak elő. Mintha csak a Crajova tartalékcsapata lézengett volna a pályán! A horvátok így könnyen megmutathatták a szerbeknek, hogy ki is megy az exkluzív 8-asba a valahai Tito-birodalomból. No, ide azért szerencse is kellett, meg Suker bal lába. Hidegvérrel kétszer is ugyanoda lőtte a 11-est, hogy legalább az egyik érvényes legyen.

És a jugók is meghaltak a hollandok szorításában. Bár az egyenlítés még valahogy sikerült nekik, s amikor egy talált 11-essel tán győzhetek is volna, akkor Mijatovics hanyagul szétforgácsolta a felső léceket. Ezt már nem tudták kiheverni, szinte szükségszerű volt a hollandok, bár kicsit szerencsés, győzelmet jelentő második találata. A jugók aztán lelkiileg föladták, a sztárok megszeppent fiúcskák lettek. Pedig a nigériai zöld sasokat és a plávikat vélték sokan a vébé két meglepetéscsapatának... Negatív meglepetés...

„A dánok, a dánok, a dánok ördögök...” énekelhetnék az afrikai zsonglőrök rossz álmukban a szőke hercegekről, a Laudrup testvérekről, meg a gólvágó, ismeretlen debütánsokról. Ahogy az öregebb Laudrup egy lábtengős, vagy inkább egy pimasz, strandon alkalmazott hanyag mozdulattal beemeli a pötttyöst a tizenhatoson belülré... És ahogy az éppen először labdába érő Sand fejfel elviszi

a labdát az egyik rutinos hátvéd mellett, majd egy *sanda* csellet kapura fordul, s védhetsenül bevágja a bőrt a jobb alsóba. Szegény Rufai kapus itt egyáltalán nem okolható. A nagy sztárok talán nem is hitték el, hogy ez a dán csapat egy sajtos szendvics elmajszolásán kívül képes lehet ellenük valamire. És lám, négy gólt lőttek könnyedén, elegánsan. S szinte sajnálatból engedélyeztek egyet Okocháéknak is.

Könnyebben hozták össze a négy találatot, mint a brazilok a chileiek ellen. Igaz, az is szinte edzőmeccs lett, hiába énekelte oly vad elszánással a himnusz Zamorano. De jött a zongoracipelésre felfogadott kis brazil, Sampaio, s a vérbeli csatárokat zrikálta okos góljaival. Bár Ronaldo is kétszer betalált (igaz, az egyik gól itt is 11-esből esett) és kapufát is lőtt, de még mindig nem az igazi... Mint ahogy a csapat sem... Majd eztán lesznek, zengik a hívek. És igazuk is lehet. Ha Laudrupékat is ily könnyen verik, akkor már a dobogón állnak. De mondom: a dánok igen magasra tették a mércét. Ettől még simán kaphatnak ők is egy négyest.

A Zidane-t nélkülöző, ötletelen franciák szó szerint a hazai pálya előnyét élvezve paszíroztak be a hosszabbításban egyetlen hátvéd-gólt a remekül védő Chilavertnek. Persze az olaszok is egy árva, ám újból csak a szorgalmas és erőteljes Vieri találatával léptek túl a most nagyon egysíkúan játszó norvégeken. (Akik ugyan vigaszként hazavihetik a brazilok skalpját!)

De mit visznek haza a roppant hőiesen és látványosan focizó mexikóiak? Ha a szóke, hosszú hajú Luis Hernández az igazi nagy helyzetét is belövi? Akkor alighanem a németek hármát rúgnak, fejelnek... mondatja velem halkan az a tárgyilagos pózban tetszelgő drukker, aki persze nem én volnék... de Bierhoff fejét ismételtelen csodáltam, meg azt az akaratot, amelyről már közhely szólni. Valami rendkívüli csoda nélkül alighanem a horvátok is a mexicóiak sorsára jutnak...

Most a legjobb vagy legöldöklőbb meccsnek a francia-olasz, s tán méginkább az argentin-holland látszik. A brazilokat és németeket már a négy között látjuk. De ez csak sokak által tippelt papírforma. Mondom, a dánok a nigériaik ellen bemutató előadás után már nem lehetnek remegő lábú nyulak. Tény, hogy a puskát a brazilok cipelik, s most, ötödször is bele akarnak lőni a céltábla közepébe. De ez a szép telitalálat a németeknek és az olaszoknak is negyedszer sikerülhetne, az argentinoknak meg éppen harmadszor. A hollandok két balszerencsés ezüstérem után talán most gondolják legkomolyabban... A franciák meg nagyon otthon vannak St.Denisben, s ez egyszer világször is lehetnek...

4. Ki a jobb? (mondja skandálva a fiam)

A *nyolc* legjobbat *négyre* apasztó viadalok előtt bölcs ember már fölhangy a jósolgatással, igazából csak a jó végjátékért szurkol, illetve a papírforma szerinti gyöngébbnek. Meg tán még azért, hogy ne 11-esekkel döntsék el: *ki a jobb. Magyarok*, hallom a népstadionnyi szavalókórus egyöntetű moráját még a hetvenes évek végéről vagy akár későbből, amikor válogatott meccsen még a felső karéj is megtelt mámoros szurkolókkal.

Tudnánk-e úgy drukkolni a magyar csapatnak, ha mondjuk megint a brazilokkal találkozhatnánk? De itt most a négy közé jutásért játszanánk, s azt az 1966-os 3:1-et hoznánk, képzelődik a törzsszurkoló. És nosztalgiaiával gondol arra, hogy az Aranycsapat után jó tíz évvel még kik szaladgáltak a pályán, s milyen szellemes játékok varázsoltak a liverpooli éjszakába! Azon a nyáron Nagykanizsán töltöttem a vakációt, s ott nézhettem egy olyan rokon családnál ezt a meccset, akiket — elmondásuk szerint — a foci addig sohasem hozott lázba. Pontosabban, tőkeletes frigiditással viseltettek iránta. S talán még a féltett ékszerdobozként kezelt tévéjüktől is bocsánatot kértek, hogy a kedvemért bekapcsolták ilyen alantas szórakozásra. A fantasztikus meccs után — meg az én szurkolói hevületem hatására — szent áhítattal emlegették Farkas Jancsi, Bene, Albert és Mészöly nevét. A kanizsai falakon, mint ahogy országszerte, egész nyáron, sőt évikig virított a 3:1-es mementó.

A hajdani 6:3-nak ez lett a talán utolsó nagy meghosszabbítása, amikor még volt csapat, s a csapatban igazi zsenik és fantasztikus szívberek. Azóta is mondom, ha erre a mérkőzésre terelődik a szó, hogy a győzelem kulcsa szegény Sipos Feri, alias Tüdő lába volt (szándékos képzavar, de a brazilokat most mégsem tudom ezzel megzavarni, bár a franciák szeretnék...), amint 1:1-nél a gólvonalról kibalettozta Tostao levágódó lövését.

S már itt vagyunk. A franciák meg nagyon otthon a St. Denisben, idézem előző jegyzetemenk utolsó mondatából, s a jóslatból annyira igaz, hogy a brazilok ötödik világbajnoksága helyett az első francia aranyérem is megszülethet, pláne ha olyan szemellenzősen néznének a meccsek folyását, mint ahogy azok eredményei a csoportmérkőzésektől alakultak. Mert az akkor még gyöngén muzsikáló dánok egyetlen góllal ugyan, de kikapnak az igen szürke franciáktól. S utána pedig, láss csodát!, megtáltosodnak, és a Laudrup-fivérek vezérletével kiütik a nigériai sasokat, s igen megszorogtatják a brazilokat is. Alig maradnak alul egy remek iramú meccsen, ahol Bebeto és Rivaldo góljai ugyancsak kellett a világbajnok-aspiránsok győzelméhez. Ha így nézzük, a brazilok és a franciák is csak egyetlen góllal verték a vébé egyik legszebben, legötletesebben focizó csapatát. Akkor a döntőben egymás ellen is döntetlen körüli eredmény várható? Még rágondolni is rossz, hogy itt is a 11-eseké legyen a döntő szó! S ráadásul a brazilok is és franciák is már sikerrel vettek egy ilyen idegháborút, mondhatni van rutinjuk. Mindezt az olaszok illetve a hollandok bánták.

Persze, ha az olasz-francia meccs hosszabbításában Roberto Baggio Albertini kollégájának csodálatos emelését az ötös jobb sarkáról kapcsiból a hálóba zúdítja, akkor minden másképp van. Akkor nincsenek lábremegtető 11-esek, például Albertini se hagyja ki (R. Baggio most berúgta)... akkor nemzeti gyász van a franciáknál.

Ez a meccs, hallom egyik barátomtól, s rögtön tovább is passzolom a „laszti“, a végét leszámítva oly unalmas volt, hogy közben a tévé előtt egy francia hölgy és egy olasz férfiú (vagy reciprokul) nyugodtan szerelmeskedhetett volna, így adózva nemesebb nemzeti érzéseiknek és gerjedelmeknek... (Itt még ezt-azt hozzáfűzhetnék illetve kérdezősködhetnék a drukkolási szokásokról, technikákról, továbbá a televízió hangerejéről és a képernyő nagyságáról...)

Mert apró gyönyörűségeken, gerjedelmeken, fegyelmetlenségeken csakugyan múltak itt dolgok. Miután a Csacsinak is (okkall!) becézett egyik argentin kedvencem, a *cselgyáros és pengeárus* Ortega emberelőnyben kiállítatja magát, rögtön utána jön a holland büntetés négyzetre, azaz győzelemre emelve: a rendes játékidő utolsó percében egy csaknem pályahossznyi F. de Boer-ívelés után Bergkamp jobbról, az ötös sarkáról jobb külsővel szétszagatja az argentin álmokat... Szegény, beforgatott Ayala...! És persze — ezen a meccsen — kapufatördelő Batistuta, Ortega... no meg a fáradhatatlan Verón, hogy kifejezzem argentin-szimpatámat is.

Fegyelmetlenség, szerencse... Bizony a horvátok nyolc közé jutását is csodának tartottam, s legutóbb is valami csodát emlegettem, ha a németekkel megvívandó mérkőzésük eredményét latolgattam. A csodát láhattuk! Mondhatni megalázták a tíz emberrel küszködő, többnyire balszerencsés öregfiúkat. Sukerék nagy focisták, s azt is tudták, hogy Köpke ezen a világbajnokságon különösen nem szereti a lapos, kicsit pattogó, sarok felé tartó lövéseket. Ilyesmikkel tesztelték előbb, majd Suker „szemtelenkedte“ össze szokásos gólját, amit megtalált még a franciák ellen is. De ez az árva, szép gól most kevés lett. Így is nagyszerű csapatuk van a horvátoknak! Azt hiszem, ők lettek a legeredményesebb meglepetés-csapat.

A holland-horvát bronz-meccs meglehet, színvonalasabb lesz, mint a vasárnapi döntő. Bizony én a horvátoknak szurkolok... A döntőt pedig, hiába a gyönyörű hazai pálya St. Denisben, mivel nem a magyar csapattal kerültek szembe (mi az utóbbi három vébét *sikeresen elkerültük*), a brazilok nyerik, emlékezetes gólokkal, könnyedén. A franciák... vajon így gondolják-e?

P.s.

Nem így gondolták. Egy évvel később jártam újra Párizsban. (Tizenegy év után, a VB-re, sajnos nem küldtek ki! Örök harag, sporttársak!) A kis copfos kedvenc, a szőke Petit mosolyog még ránk minden plakátról, meg a kopaszodó Zinade, aki két fejesével mattolta az erősen-harmatosan játszó brazilokat. (Ronaldo sérülten, betegen vánszorgott a pályán.)

A franciák ezt a vébét meg akarták nyerni. És meg is nyerték. Kész. Nem lehet többet mondani. Párizs ünnepelni akart. Mert nagyon tud és szeret ünnepelni.

És hogy ünnepelt!

És nem felejt!

Ilyen egyszerű ez.

Szóval: HAJRÁ MAGYAROK!

(1998-99)

* aztán 1999-ben mégis kiesett!